TRAIAN POPESCU

PENTRU AFLAREA ADEVĂRULUI

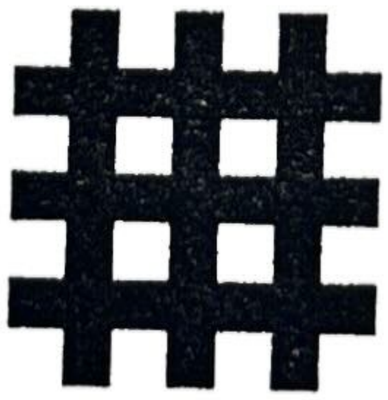

COLECȚIA „NICADORII”
1990

ISTORIE ȘI POLITICĂ

PENTRU CUNOAȘTEREA ADEVĂRULUI

DECLARAȚIA MIȘCĂRII LEGIONARE
1990

Această din materialul primit de la nanu Ticu Georgescu la 13.12.2001.

Cristian [illegible]

ȚARA ȘI EXILUL
Anul XXVI - Nr. 9-10
Iulie-August 1990

Această broșură apare sub auspiciile Consiliului Politic al Legiunii, pentru a servi la orientarea opiniei publice din țară și din exil.

I. REVOLUȚIA NAȚIONALA

Mișcarea legionară salută cu nemărginită bucurie avântul eroic al tineretului dela 22 Decembrie 1989, care, prin sângele vărsat și miile de căzuți în toată țara, a deslănțuit Marea Revoluție Națională, provocând prăbușirea odioasei dictaturi a lui Ceaușescu.

Mișcarea legionară consideră justă și oportună procedura de justiție sumară, aplicată sângerosului tiran. Fără de această execuție de tip revoluționar, poporul român ar fi plătit cu alte mii de morți actul resurecției naționale. Cei ce condamnă tribunalul excepțional, fie din exil fie din cercurile democrațiilor occidentale, nu țin seamă de prioritățile acestei răzvrătiri populare, care reclamau măsuri energice și imediate pentru a asigura izbânda finală a revoluției. Unde au fost acești apărători ai drepturilor omului când Ceaușescu ucidea mii de oameni fără judecată? Această atitudine se chiamă ipocrizie și fariseism și nu respect față de sacrosantele drepturi umane.

II. MIȘCAREA LEGIONARA ȘI NOUL STAT DEMOCRATIC

Abia inscăunat la putere, actualul regim al Președintelui Ilies cu a semnat un decret prin care acordă libertate de organizare și propagandă tuturor partidelor, afară de «legionari», pe care îi consideră «fasciști» si extremiști. Protestăm cu cea mai mare energie contra acestei măsuri nedrepte, care descalifică pe autorii ei.

Pentru a demonstra cât sunt de certați cu adevărul reprezentanții actualului guvern, trecându-ne în categoria «fascismului»,

citäm pe un renumit scriitor german, Walter Hagen, care s'a ocupat de problema mișcărilor naționaliste din Europe între cele două războaie:

«Garda de Fier sau Legiunea» a apărut la sfârșitul anului 1920, la Universitatea dela Iași: o grupă de studenți români s'au strâns în această organizație, sub conducerea lui Corneliu Zelea Codreanu. De obiceiu, e trecută Garda de Fier în rândul Fascismului și al National-Socialismului. Dar ea nu a fost o imitație a acestor două mișcări; ea a crescut din rădăcinile ei proprii. Cu numeroasele copii ale fascismului și național-fascismului din alte țări, n'are nici cea mai mică atingere. Nu poate fi comparată cu aparițiile contemporane din Italia și Germania. Categoriile politice din mijlocul și apusul Europei nu se potrivesc ei. Ea n'a fost totalitară ci autoritară, ceeace e cu totul altceva. Ea n'a fost agresiv-naționalistă, ci conservativ națională, chiar și în sens cultural; n'a fost de extrema dreaptă, în sensul unei reacțiuni politice, ci adoptând o postură social-reformatoare; ea nu s'a sprijinit ca fascismul și național-socialismul pe mica burghezie, pe funcționari si alte categorii înrudite, ieșite din primul război mondial, ci, în primul rând, pe poporul român de țărani, pe tânăra inteligență și pe studențimea dela școlile înalte.»

«Inainte de toate, se deosebea de mișcările conducătoare de Stat din Italia și Germania printr'o religiositate creștină, care mergea până la misticism. Codreanu a avut mai mult atitudinea unui profet decât a unui Șef de partid și a fost slăvit de partizanii lui aproape ca un sfânt. De asemenea "Führerprinzip" n'a fost în Garda de Fier o dogmă înțepenită: deciziile nu plecau numai dela Codreanu, ci dela un colegiu "Forum", format din comandanți legionari verificați.» (Walter Hagen, *Die Geheime Front*, pp. 277-278).

Am reprodus în întregime acest pasaj, pentrucă autorul cărții, străin de neamul nostru, a intuit cu o rară înțelegere esența constitutivă a mișcării legionare, înzestrată cu coordonate proprii de creație, independente de fascism și național-socialism.

Punerea la index a mișcării legionare de către actualii guvernanți demonstrează nu numai lipsa unor cunoștințe elementare de istorie națională, dar și o periculoasă alunecare spre sloganele și directivele de propagandă moștenite dela fostul regim ceaușist.

Generațiile ce-au crescut in această perioadă intunecată de opresiune și crimă n'au auzit depe băncile școlilor și din presa zilnică altceva despre Garda de Fier decât cele mai odioase acuzații, intre cari n'au lipsit nici invinuirile de «fascism» și «national-socialism», sau contopite amândouă in expresia de «nazi-fascism». In această privință, actualul regim nu face decât să-și insușească o temă și un stil de propagandă tipice regimului defunct.

Lipsa de omenie și corectitudine a guvernului instalat la cârma țării, după Marea Revoluție din Decembrie, ni se pare cu atât mai flagrantă cu cât acesta lovește tocmai în generația care a adus cele mai mari sacrificii in mișcarea de rezistență contra opresiunii fostului regim. Inchisorile, lagărele, și alte locuri de teroare depun mărturie pentru miile de vieți tinere cari și-au pierdut viața acolo și cari, in proporție majoritară, au aparținut Legiunii.

Nu se poate spune: am doborit pe tiran și, în același timp, ostracizăm generația care a rezistat asaltului mortal al călăilor regimului.

Dar mai este o chestiune care privește structura actualului regim, ce se pretinde democratic. Dacă s'a revenit in țara noastră la sistemul democratic de guvernare, cum afirmă forurile superioare, atunci nu guvernului, nu regimului, ci poporului ii revine dreptul și datoria să hotărască cine e și cine nu e democrat. Poporul poate să aibă o altă părere și o altă viziune asupra partidului legionar, refuzând discriminarea lui politică. In caz de alegeri, poporul poate a-i refuza votul, dar tot așa de bine să-i acorde încrederea, trimițând în Parlament pe candidații lui. In Apus, în mai toate țările există partide de dreapta care participă la alegeri și sunt acceptate de celelalte formațiuni politice. Sau e democrație și atunci regimul nu poate refuza mișcării dreptul de a participa la alegeri sau nu e democrație, ci doar o dictatură camuflată de circumstanță în haine democratice, și atunci înțelegem prea bine procedura de excludere, ca fiind un alter-ego al vechiului regim.

III. MIȘCAREA LEGIONARA ȘI TERORISMUL

Adversarii noștri, cari sunt atât de respectuoși față de idea de libertate și democrație încât nu ne acordă nici cel puțin dreptul de a ne apăra, confiscând literatura legionară, mai au în rezervă o temă de agitație contra noastră, de care se servesc destul de des în desbaterile publice, pentru a justifica atitudinea lor ostilă față de noi. Vorbesc mereu de terorismul Gărzii de Fier și citează exemple de asasinate ce le-am fi săvârșit.

Dar adversarii noștri nu spun lucrurile decât pe jumătate. Niciodată nu pomenesc și nu comentează «antecedentele» acestor «crime» legionare, cauzele cari au determinat pe unii legionari, impinși la exasperare, să-și facă singuri dreptate. Ne permitem să prezentăm noi dosarul acestor așa zise «crime legionare», arătând că ele au fost precedate de un lanț de ilegalități, abuzuri și crime din partea autorităților Statului, adică tocmai din partea acelora care aveau misiunea să vegheze la apărarea drepturilor și libertăților cetățenești.

Cu câtă satisfacție pomenesc preopinenții noștri mai întâiu cazul Manciu, fostul Prefect de Poliție dela Iași, care a căzut lovit de gloanțe, într'o confruntare publică cu Corneliu Zelea Codreanu. Faptele au fost consemnate și trebue citită cartea Căpitanului «Pentru Legionari», unde se explică originile acestui gest. Acest Prefect de Poliție a fost trimis de guvern la Iași, ca, prin acțiunea lui «energică», să distrugă mișcarea națională din Capitala Moldovei. Manciu s'a pus cu nădejde pe treabă: bătăi, arestări, schingiuiri, cari au îngrozit populația, erau la ordinea zilei. El însuși, Corneliu Codreanu, era pe punctul să cadă victimă maltratărilor acestui Prefect. Lovitura ce-a pornit din pistolul lui a fost un gest de legitimă apărare, când acest individ, însetat de sânge, s'a repezit la el, cu comisarii din jurul lui, în cursul unei judecăți, la o instanță din Iași, pentru a-l învăța minte să nu mai agite spiritele studențimii.

Și iarăși adversarii noștri cu cea mai mare satisfacție scot din cartoteca incriminărilor lor cazul Duca. Dar ei nu amintesc decât de Duca căzut pe peronul gării Sinaia, sub gloanțele celor trei legionari. Dar uită sau se feresc să pomenească ce-a făcut Duca

înainte, neomeniile lui, abuzurile lui și crimele lui: dizolvarea Gărzii de Fier la 10 Decembrie 1933, călcând Constituția în vigoare, arestarea a 10.000 de legionari în toată țara, pentru a-și asigura succesul în alegeri, arestări săvârșite fără mandat de arestare, scoaterea din funcțiune a justiției și apoi asasinarea unor tineri cari nu aveau altă vină decât că făceau propagandă electorală în alegeri și lipeau afișe pe străzi. Aceste antecedente criminale se trec sub tăcere, ignorându-se fărădelegile lui Duca. Ei nu pomenesc decât actul dela Sinaia, când cei trei tineri legionari, exasperați de ilegalitățile lui Duca,s'au hotărit să-și facă singuri dreptate.

Apoi scot ca argument al terorismului legionar cazul Stelescu. Dar iarăși trec direct la fapt, fără a se întreba dece a fost ucis Stelescu de un grup de camarazi de-ai lui. Acest tânăr, care la vârsta de 25 de ani a ajuns deputat ales pe listele mișcării, s'a asociat cu inamicii Legiunii pentru a-l răpune pe Șeful și binefăcătorul lui, Corneliu Zelea Codreanu. Mai întâiu s'a gândit la otravă și apoi a recurs la revolver. Aceste «amănunte», petrecute anterior, se trec cu vederea. Nu se pomenesc în rechizitoriile ce ni se fac nouă. Stelescu a fost un trădător de cea mai odioasă speță, care s'a angajat față de puterile oculte dela Palat să lichideze pe Corneliu Zelea Codreanu.

Continuând cu acest lanț de «crime» ce se atribuie mișcării, se trâmbițează uciderea «marelui bărbat de Stat», Armand Călinescu, de către o echipă de legionari, în 21 Septembrie 1939. Dar această acuzație sufere de aceeași mutilare, căci se trec sub tăcere crimele lui Armand Călinescu, care a organizat asasinarea lui Corneliu Codreanu, a Nicadorilor și a Decemvirilor, în noaptea de 29/30 Noembrie 1938, după cunoscuta metodă cu ștreangul la gât. Aceasta nu e o crimă, după concepția dușmanilor noștri, ci un fapt normal, realizat din «rațiuni de Stat». Victimele nu au fost decât un pumn de străluciți reprezentanți ai generației lor. Iată cum se falsifică repertoriul istoriei.

Și apoi alte bocete, alte lacrimi induioșătoare pe tragicul sfârșit al celor uciși la Jilava. 64 de «demnitari ai Statului Român» și-au pierdut viața în actul de răzbunare săvârșit în cazematele Jilavei, în timpul lucrărilor de deshumare a osemintelor Căpitanului, în noaptea de 26/27 Noembrie 1940. Acești farisei plâng pe

cei 64 de «demnitari», dar nu pe victimele lor. Nu spun o vorbă că cei ce și-au pierdut viața la Jilava, sunt responsabili de uciderea a sute de legionari pe întreg cuprinsul țării. Fapta lor se iartă, se trece cu vederea, căci n'au făcut altceva,decât să apere «ordinea în Stat», în timp ce cei ce au căzut sub gloanțele jandarmilor și polițiștilor, au fost elemente «turbulente» ale societății românești.

Iată cum terorismul de Stat e proclamat act legal și legitim, dacă se exercită contra legionarilor, chiar dacă calcă în picioare toate legile justiției, în timp ce victimele acestor represalii sângeroase, când încearcă să-și facă singuri dreptate —dreptate ce nu o pot obține dela guvernele legale—, atunci sunt niște teroriști de cea mai fioroasă speță, care merită să fie înfierați din generație în generație.

Dar cazul Iorga-Madgearu? Această fărădelege întrece toate crimele săvârșite de legionari, acoperindu-i de oprobriul istoriei. Marele savant Nicolae Iorga, marele istoric de renume mondial Nicolae Iorga, marele îndrumător al atâtor generații de studenți, a fost ucis în modul cel mai barbar, de o echipă de legionari E o culme a sălbăticiei, a deslănțuirii instinctelor bestiale ale acestor tineri îndoctrinați numai să asasineze.

Ca de obiceiu, se uită, se ignorează suveran antecedentele lui Iorga. Se evocă numai figura marelui cărturar și se trece cu vederea păcatele lui politice.

Odată cu instaurarea dictaturii Regelui Carol, Profesorul Iorga a devenit un dușman implacabil al lui Corneliu Codreanu, atacându-l zi de zi în gazeta lui *Neamul Românesc*, în modul cel mai josnic. Nemai putând suporta atâta mișelie, Corneliu Codreanu i-a răspuns cu celebra lui scrisoare, în care îl acuza de cele mai mari infamii și nedreptăți. «De acum, și până când voiu muri», scria Căpitanul, «te voiu privi așa cum meriți» (adică un om fără onoare și fără caracter).

Ca răspuns la această scrisoare, Nicolae Iorga se pretează la sfatul primit dela Palat și cere darea în judecată a lui Corneliu Codreanu pentru insultă adusă unui înalt funcționar al Statului (Iorga era Consilier Regal). De aici s'a început apoi toată țesătura complotului care a dus la arestarea Căpitanului, condamnarea lui

la 10 ani și apoi la asasinarea lui in noaptea de 29-30 Noembrie 1938.

Nicolae Iorga nu era așa de nevinovat. Impreună cu Armand Călinescu și Elena Lupescu au fost autorii principali ai judecării și apoi ai trimeterii la moarte ai lui Corneliu Codreanu.

Aceste «antecedente» se ignorează. Nu se evocă de către adversarii Legiunii decât împușcarea lui Iorga, și nu ce-a făcut Iorga înainte, campania odioasă ce-a dus-o la adăpostul cenzurii.

In interviul publicat sub titlul «Cazul Iorga-Madgearu», în 1960, Dl Horia Sima explică amănunțit și cu claritate toate eforturile ce le-a făcut pentru a-l salva pe Iorga. El n'a fost trecut pe lista celor ce trebuia să fie arestați și deferiți justiției. S'a bucurat de libertate completă, până când au inceput lucrările de deshumare dela Jilava. Atunci un grup de tineri legionari, funcționari la Cooperație, fără să intrebe pe nimeni, s'au decis să răzbune pe Căpitan, ucigând pe acela care, după opinia lor, reprezenta unul din vârfurie conspirației. Dându-și seama de nenorocirea ce va urma. Dl Sima a alergat o noapte intreagă pe Valea Prahovei, pentru a-l salva, nu pentrucă era nevinovat, ci pentrucă uciderea lui ar fi creat imense prejudicii politice mișcării. N'a reușit. Echipa Boeru săvârșise atentatul înainte de a fi putut interveni. A doua zi nu mai era nimic de făcut. Iorga fusese găsit mort, pe teritoriul comunei Strejnic, ucis de echipa Boeru. In aceleași împrejurări și-a găsit moartea și Virgil Madgearu, un om mai puțin vinovat, deși aparținea și el mafiei Palatului.

Uciderea lui Iorga a fost o nenorocire pentru mișcare, căci a oferit lui Antonescu, anturajului său și adversarilor noștri o piesă de agitație oportună, tocmai in perioada când tensiunea in cadrul guvernului crescuse la maximum, după deshumarea dela Jilava. Pentru cunoașterea amănuntelor acestui act nenorocit, îndrumăm pe lectori la citirea broșurii «Cazul Iorga-Madgearu».

IV. REBELIUNEA DIN IANUARIE 1941 ȘI EVREII

Un capitol pe care îl cultivă și difuzează cu predilecție cercurile evreești din țară, din Israel și din America, este așa zisa rebeliune legionară, petrecută în Ianuarie 1941, la București și alte orașe.

Mai întâiu trebue să precizăm caracterul acestor turburări și exacta lor denumire, pentru a putea trage concluziile cuvenite.

Intre 21-23 Ianuarie 1941, n'a existat o rebeliune legionară, ci o lovitură de Stat a Generàlului Antonescu. Ca și în alte împrejurări asemănătoare, acuzatorii noștri refuză să ia act de antecedentele acestei rebeliuni și se cantonează exclusiv asupra consecințelor loviturii de Stat.

Inainte de a se desfășura așa zisa rebeliune, Conducătorul Statului, călcând legea fundamentală a țării, aflată pe atunci în vigoare și concentrată în formula Statului Național-Legionar, a distituit pe Ministrul de Interne, Generalul Petrovicescu, și a trimis armata să ocupe instituțiile Statului, aflate pe atunci în posesiunea legală a legionarilor: prefecturi, chesturi, primării. Cei eliminați prin forța baionetelor nu au fost substituiți prin alți funcționari, numiți prin decrete, care să fi apărut în *Monitorul Oficial*, ci s'a întreprins o razie militară pe intreg cuprinsul țării, cu scopul de a îndepărta pe vechii funcționari și a lua în posesiune localurile publice, de către ofițeri și detașamente militare. Acest procedeu, în orice limbaj din lume și în orice manual de istorie, se chiamă lovitură de Stat.

Este adevărat că în anumite arii ale țării, organizațiile legionare au reacționat la aceste acte abuzive, ilegale și anticonstituționale, rezistând cu ajutorul maselor populare la atacul militarilor și încercarea lor de a pătrunde în instituțiile publice. Acești legionari nu făceau altceva decât să apere instituțiile publice ce li s'au încredințat pe bază de numiri legale de niște intruși cari n'aveau altă justificare decât întrebuințarea forței. Nu erau ei «rebelii», cum au fost porecliți mai târziu, ci autorul desordinelor era Generalul Antonescu, care nerespectând actul constituțional fundamental, a dat ordin militarilor să se substituie deținători-

lor legali ai puterii. Antonescu era «rebel», iar așa zișii rebeli nu erau de fapt decât apărătorii ordinei și ai legalității Statului.

In cursul zilelor de 21-23 Ianuarie 1941, a suferit și populația evreească din Capitală acte de teroare: spargeri de prăvălii, incendii și chiar pierderi de vieți omenești. Cum era de așteptat, cercurile evreești au acuzat pe legionari de aceste asasinate, căci dacă rebeliunea a fost legionară, cum o califică evreii și alți adversari, atunci și autorii acestor crime nu puteau fi decât tot legionarii.

Cum rebeliunea n'a fost legionară, trebue examinat și acest capitol sub toate aspectele, pentru a descoperi adevărul.

Mai întâiu, trebue să ne ocupăm de numărul victimelor evreești din aceste zile. In unele cărți, chiar scrise de istorici serioși, se vorbește de 6000-7000 de evrei uciși în cursul așa zisei rebeliuni. Cifra nu numai că nu corespunde realității, dar e fantezistă. De fapt nu au pierit intre 21-23 Ianuarie 1941 decât între 120-140 evrei, cum constată chiar izvoarele oficiale ale comunității evreești.

A doua problemă ce trebue lămurită este cui trebue atribuită răspunderea acestor asasinate. N'a existat niciun ordin emanat dela conducerea legionară sau dela vreo autoritate legionară care să fi împins pe membrii mișcării sau masele populare la uciderea evreilor. Nu se poate dovedi o participare directă și efectivă a mișcării în aceste represalii contra populației evreești. Și pentru un motiv foarte simplu. Legionarii erau atunci pe baricade în instituțiile publice, rezistând asaltului militar al lui Antonescu. In consecință, trebue presupus că evreii căzuți în aceste zile au fost victima unor elemente periferice ale societății, imposibil de controlat din cauza evenimentelor, cum se întâmplă în orice revoluție sau moment de anarhie, când puterile Statului sunt scoase din funcțiune.

A treia problemă ce trebue clarificată se referă la evreii înșiși. Conducerea lor nu poate fi scutită de orice răspundere în aceste întâmplări tragice. Este un fapt notoriu că Comunitatea Evreilor din România, prin președintele ei Filderman și alți reprezentanți ai ei, au participat activ la ațâțarea lui Antonescu și organizarea loviturii de Stat contra regimului național-legionar. Evreii înșiși recunosc și se laudă chiar cu intrigile lor la Presidentie, având ca scop dărâmarea Statului Național-Legionar, în cartea lor, publicată îndată după războiu, în 1946, sub titlul *Cartea Neagră*.

Și atunci o intrebare logică se impune: dacă evreei au fost complici la lovitura de Stat a lui Antonescu, impreună cu serviciile secrete anglo-americane, era de presupus că se puteau aștepta și la reacții populare care ar fi putut lovi și în securitatea propriilor lor connaționali. 'Deci, conducătorii Comunității evreești și-au asumat răspunderea acestor «convulsiuni» cari puteau să se producă, cum recunosc ei înșiși in cartea mai sus citată. Și atunci ei nu pot fi scutiți de răspunderea acestor pierderi de vieți omenești, fiind și ei părtași la originea actelor cari au provocat așa zisa rebeliune.

V. MIȘCAREA LEGIONARA ȘI DEMOCRAȚIA

Prin 1955 a apărut broșura Dlui Horia Sima intitulată cu acest nume, *Mișcarea legionară și democrația*. Redăm din această broșură argumentele principale, cu scopul de a arăta că legionarii au fost adevărații apărători ai democrației și nu vechile partide politice. Vechea clasă politică a practicat permanent o politică dictatorială de cea mai odioasă speță, exclusiv cu scopul de a împiedica ajungerea la putere a mișcării pe căi legale.

Mișcarea legionară nu se simte deloc stingherită de prezența altor partide și nu râvnește să le suprime existența. Mișcarea legionară nu manifestă nicio rezervă ca lupta politică să se poarte în văzul țării, iar rezultatele să se exprime prin mijlocirea votului. Mișcarea legionară nu urmărește să se substituie voinței naționale și nici să guverneze fără controlul maselor populare. Verdictul națiunii trebue să decidă cărei grupări politice îi revine sarcina guvernării.

Și ca probă, citățm declarațiile făcute de Corneliu Codreanu dela primii pași ai mișcării legionare în viața publică:

«Vom merge pe linia legilor țării, neprovocând, ocolind orice provocare, nerăspunzând la nicio provocare. Vom lupta cu tărie de neinvins, dar numai în cadrul legalității.»

La această atitudine cavalerească a mișcării legionare, partidele cari au guvernat țara, până la instaurarea dictaturii carliste,

au răspuns cu torente de abuzuri și ilegalități. Iată ce spune Căpitanul despre această perioadă:

«Noi ne-am incadrat in cea mai perfectă ordine și legalitate. Pentruca să nu se poată spune nimic. Dar aceasta nu va avea nicio valoare. Lozinca guvernelor va fi: «Nu vă putem distruge că ați călcat legile? Nu-i nimic. Le călcăm noi și vă distrugem.»

Intreaga istorie a Legiunii in perioada «democratică» a guvernărilor românești s'a desfășurat intr'un permanent conflict cu puterile constituite ale Statului. Nu pentrucă noi am fi dorit sau am fi provocat acest conflict, ci pentrucă vechile partide au abuzat de poziția și influența lor in Stat, pentru a ne scoate in afară de lege. Mișcarea a fost pusă permanent in alternativa de a infrunta teroarea guvernamentală, organizată de partide, sau de a capitula.

In Cartea Căpitanului, *Pentru Legionari,* terorismul de Stat, patronat de partide, e infățișat pe larg in mai multe episoade. trăite chiar de Șeful Legiunii.

Pe scurt repetând, mișcarea legionară a fist dizolvată in mod arbitrar de trei ori consecutiv, in trei ani dearândul:

— In 1931, sub național-țărăniști, Ministrul de Interne fiind Ion Mihalache.

— In 1932, sub guvernul Iorga-Argetoianu.

— In 1933, sub guvernul Duca.

Tot in perioada Căpitanului s'a mai intâmplat un fapt paradoxal. Intre 1935-1937, Corneliu Codreanu devine un paladin al democrației. E unicul om politic ce apără Constituția in vigoare și se opune oricărei incercări de a o subplanta cu dictatura Regelui. Oridecâteori dușmanii mișcării reiau vechile acuzații contra Legiunii (lovitură de Stat, răsturnarea ordinei publice), Corneliu Codreanu repetă poziția legalistă a mișcării.

«Niciodată mișcarea legionară, pentru a birui, nu va recurge la ideea de complot sau lovitură de Stat.»

«Lovitură de Stat nu voim să dăm. Prin esența insăși a concepției noastre, noi suntem contra acestui sistem (lovitură de Stat), care însemnează o atitudine de bruscare, de natură exterioară, pe când noi așteptăm biruința noastră dela desăvârșirea în sufletul națiunii, a unui proces de desăvârșire omenească.»

Și acum ajungem la cunoscuta scrisoare trimisă lui Vaida Voevod,dupăce Regele Carol a suprimat vechea Constituție, a dizolvat

toate partidele politice și, printr'un plebiscit fraudulos, a octroiat o nouă Constituție, care acorda puteri depline Suveranului.

Această scrisoare este la îndemâna oricui să o citească in extenso, in *Circulările Căpitanului*. Reproducem câteva pasagii caracteristice, care desvăluie concepția politică a lui Corneliu Codreanu, loial legilor fundamentale ale țării:

«Domnule Ministru»

«O nație nu e condamnată să trăiască toată viața ei in aceleasi forme. Constituția acestei țări prevede orice schimbare posibilă, cu o singură condiție: respectarea normelor legale trasate de legea fundamentală a Statului. Această formă nouă ridică însă o serie de probleme.

«I. Dispreț pentru poporul român. Caracteristica noilor forme statale din lume nu stă în forma statului, pe cât stă în contribuția națiunii la crearea acestor forme de Stat. Nu are importanță mecanica Statului, pe cât are in aceste schimbări voința națiunii. Acea stare de inaltă conștiință, acea stare de elan la care se poate ridica un neam chemât să-și hotărască propria lui soartă.

Ca român mă simt ofensat și mă întreb:

«Ce ați crezut Dvoastră despre nația noastră, desconsiderându-o în modul acesta? La acest mare examen, la acest concurs care se dă între națiile lumii, unde se apreciază nu forma și înfățișarea exterioară a Statului, ci capacitatea de conștiință și demnitate a națiunii.»

«Dvoastră, prin actul dela 10-11 Februarie, ne-ați oprit pe noi Românii de a lua parte. Dându-ne un regim nou și dictându-ne o Constituție alcătuită in câteva nopți, punând pe întreaga națiune pecetea de «incapabil și dobitoc».

«Ma întreb încă odată: să ne fi crezut Dvoastră ca o turmă de animale?»

«In toate aceste schimbări, ale Statului, apare, alături de ideea unei forme noi, ideea națiunii biruitoare, nu sclava să poarte un jug ce i se pune. Națiunea ce voește a lua parte la stabilirea soartei viitoare, dacă voește să aibă o soartă, dacă voește să se valideze ca națiune cu drept de respect printre celelalte națiuni ale lumii.»

Sub regimul național-legionar, Dl Horia Sima de trei ori a propus lui Antonescu să organizeze alegeri libere cu toate partidele.

Dar vechile partide l-au sfătuit pe Antonescu să nu accepte alegeri libere, temându-se că vor câștiga legionarii. Toate partidele l-au sfătuit, după lovitura de Stat din 21 Ianuarie 1941, să nu recurgă la alegeri, ci să continue să guverneze dictatorial, bucurându-se de sprijinul lor.

Aceasta e adevărata istorie a mișcării legionare în relațiile ei cu conceptul democratic. In timp ce vechile partide s'au asociat atât cu dictatura carlistă cât și cu cea antonesciană, pentru a împiedica ajungerea la putere a mișcării legionare pe căi legale, singuri noi am reprezentat și am apărat voința națiunii.

VI. CAMPANIE IDEOLOGICA DE DIVERSIUNE

Pentru a-și justifica opoziția lor față de regimul precedent, după glorioasa biruință a revoluției naționale din Decembrie 1989, guvernanții cari au luat conducerea Statului au inceput o intensă campanie ideologică, destinată să separe regimul lui Ceausescu de comunism. Ei înșiși comuniști și asociați multă vreme tiraniei sangvinare a acestuia, actualii guvernanti voiau să arate opiniei publice, prin organele lor de presă, că Ceausescu a fost mai mult un fel de Hitler, că el trebue pus mai degrabă în categoria nazi-fascismului. In cadrul acestor idei deraiate, n'au uitat interpusii regimului nici mișcarea legionară, declarând sentențios că «comunism și legionarism tot aia e.», că dacă ar reveni legionarii la putere, ar guverna ca pe timpul lui Ceaușescu. Ne-am bucurat asadar și de această ultimă apreciere.

Și acum să punem lucrurile la punct. Ceaușescu n'a luat ca model pe Hitler și n'a aparținut nazi-fascismului, ci a fost un subproduct al comunismului din Rusia. El însuși și-a făcut ucenicia de guvernare în Rusia, încă depe timpul lui Stalin, și apoi, bine instruit în școlile dela Moscova și Leningrad, a fost trimis să-și exercite talentele inchizitoriale în România. S'a desvoltat în umbra lui Gheorghiu-Dej, care i-a apreciat metoda energică de a lichida clasele ostile și, prin acțiunile întreprinse, și-a câștigat drept de succesiune. După moartea lui Gheorghiu-Dej, i-a revenit în mod natural moștenirea partitdului, grație atât talentelor demonstrate

în opinia națiunii cât și sprijinului permanent ce l-a obținut dela stăpânii din Kremlin.

Ceaușescu a fost un Stalin al României. Fără de Marx și Lenin n'ar fi existat bolșevismul în Rusia și fără de aceștia nu s'ar fi impus la conducerea Uniunii Sovietice, Stalin, iar Stalin este părintele politic și ideologic al lui Gheorghiu-Dej și Ceaușescu.

Deci, aceasta e filiația reală a dictatorului Ceaușescu și miile de crime ce le-a săvârșit în România sunt produsul ideologiei destructive a comunismului. Este o incercare ridiculă de a transforma pe Ceaușescu intr'un fel de Hitler sau Mussolini al României. El este încarnarea celui mai feroce tip de comunism, acela pe care l-a instaurat și desvoltat, până la ultimele consecințe, Stalin. Modelul lui Ceaușescu a fost Stalin, iar, după moartea acestuia, Mao-Tse-Tung. Sunt lucruri bine cunoscute în istorie și suntem surprinși că se găsesc ziariști, chiar în slujba regimului, cari să se preteze la astfel de interpretări fanteziste.

In ce privește identificarea ce-o fac unii gazetari între comunism și legionarism, este de o rară mișelie. Oare n'au aflat aceștia că închisorile au fost pline de legionari în perioada Gheorghiu-Dej-Ceaușescu? Și că ei au fost mai crâncen persecutați până la exterminare?

Realitatea e că povara luptei contra regimului comunist atât pe timpul lui Gheorghiu-Dej cât și sub Ceaușescu, au purtat-o legionarii, în timp ce actualii oponenți, presupuși adversari ai regimului, au făcut carieră sub Ceaușescu. Aceste acuzații nu sunt numai absurde și anormale, dar frizează elucubrația și demonstrează că vechile metode ceaușiste persistă.

Mișcarea legionară a suferit enorm sub Ceaușescu, nu numai fizic, nu numai prin miile de morți în închisori, dar și prin campania de defăimare, dusă cu cea mai mare vehemență contra noastră, fără nicio limită și fără niciun scrupul.

Când citim aceste aberații, ne amintim de avalanșa de cărți și reviste ce-au apărut în perioada anterioară, orchestrate dintr'un loc invizibil, pentru a ruina și moralmente mișcarea, împiedicând să pătrundă adevărul în noile generații.

VII. APARAREA STATULUI ROMAN

Am scris la momentul oportun in foile noastre că datoria principală a actualilor guvernanți este să apere Statul de orice deterioare și să-i asigure continuitatea politică, juridică și teritorială. O revoluție nu se poate prelungi indefinit, căci amenință edificiul estatal. Dacă protestele și violentele continuă fără să se țină seama de imperativul stabilității interne, atunci țara noastră riscă să intre intr'o fază de turburări interminabile, de care vor profita vecinii noștri, pentru a o ocupa și imbucătăți.

Din nefericire, nu s'a înțeles acest imperativ elementar al politicei naționale că, după o revoluție, aceasta trebue convertită intr'o nouă intruchipare a vieții românești. Dela o convulsiune revoluționară, trebue să se facă tranziția spre o nouă formă de Stat. Răspunderea revine in egală măsură guvernului cât și opoziției. Opoziția oficială, cea ieșită din alegeri, cât și opoziția tineretului revoluționar, trebue să înțeleagă că transformarea unui Stat nu se poate face de azi pe mâine. Vechile structuri nu pot fi inlocuite bolund din palme, pentru motivul ca nu exista cadre disponibile suficiente pentru a le inlocui.

De altă parte, guvernul, care pare să fi obținut majoritate in alegeri, nu trebue să incerce a restaura vechiul regim, utilizând fațada democrației. Nu merge ca pedeoparte să fluturi steagul democrației, iar de altă parte să impiedici desfășurarea normală a vieții publice. Guvernul actual trebue să-și respecte angajamentele luate față de națiune, oferind oportunități egale tuturor partidelor. Altminteri, poporul va crede că actualii guvernanți ar voi să perpetueze comunismul sub un alt aspect, făcând apel la vechile cadre și folosindu-se de ele ca aparat de teroare contra opoziției.

Cei implicați in acest proces de tranziție dela dictatură la democrație trebue să-și asume răspunderile cuvenite, impiedicând ca lupta politică să degenereze intr'o confruntare perpetuă, dictată de legile violenței.

VIII. MINORITĂȚILE NAȚIONALE

Trebue să recunoaștem că în efortul făcut de națiune de a scăpa de dementul sangvinar Ceaușescu au participat alături de tineretul român, reprezentând națiunea majoritară, și combatanți din minoritățile naționale: maghiari, germani, evrei, ucrainieni și chiar din grupul celor ce se chiamă actualmente romi.

Considerăm că această înfrățire între Români și minoritățile naționale în jurul steagului libertăților democratice constitue un punct de plecare sănătos, pentru făurirea viitorului comun. Acest moment nu trebue să se piardă în dispute sterile. Nu trebue să se revină la vechile animozități, ci sângele vărsat împreună pe baricadele libertății să devină fermentul fecund al concordiei naționale.

Și atunci se impun două atitudini: națiunea majoritară, adică României, să acorde cu generosităte minorităților toate drepturile compatibile cu existența Statului Român, asigurându-le în special libertatea de cult și de învățământ în limba maternă și de desvoltare culturală proprie. Dar, în același timp, minoritățile naționale trebue să se angajeze în același spirit generos de a respecta integritatea teritorială a Statului Român în actualele frontiere. Structura Statului Român nu trebue diminuată, alterată, slăbită, invocând legături de sânge cu connaționalii lor din alte țări.

Respectând aceste premise, se poate ajunge la o conviețuire armonică între naționalitățile conlocuitoare, ceeace mâine, într'o Europă Unită, va reprezenta un factor de apropiere și integrare între toate Statele Naționale.

IX. VECHILE PARTIDE

In cor cu actualii guvernanți, și pentru a face și pe placul anumitor cercuri internaționale, s'au năpustit asupra mișcării și vechile partide, reluând aceleași acuzații și infamii. Domnii Câmpeanu și Rațiu în special, pretendenți la Președenția Statului, s'au distins prin necuviința acestor atacuri.

Acum, dacă judecăm eficacitatea lor in exil, a acestor lideri politici, constatăm că n'au făcut nimic sau aproape nimic pentru cauza națională. Rezultatele politicei sau propagandei lor in străinătate, nu s'au văzut in țară. Până la Marea Revoluție din Decembrie, Ceaușescu n'avea dece să se teamă de acești șefi improvizați ai exilului. România a fost eliberată de miile de tineri cari au căzut pe baricade, și nu de intervențiile sterile ale acestor șefi politici, cari n'au avut nicio greutate specifică in lupta națională din străinătate. Au apărut «post festum», pentru a trage foloasele schimbărilor din România, fără a-și asuma inainte niciun risc.

Dar epigonii vechilor partide mai au un păcat asupra lor. Ei sunt urmașii partidelor cari au săvârșit actul dela 23 August, al cărui final a fost ruperea frontului și invazia României de către hoardele bolșevice. Aceste partide sunt in primul rând responsabile că neamul a fost blagoslovit cu 40 de ani de robie. Ignorând realitățile internaționale, ignorând avertismentul lui Corneliu Codreanu, au devenit complicii involuntari ai instaurării dominatiei comuniste din România. Ei sunt părinții politici ai lui Gheorghiu-Dej și Ceaușescu.

Domnii Câmpeanu și Rațiu n'au autoritate morală să ne dea lecții de democrație nouă, cari am suferit cu miile în închisorile comuniste, căci ei înșiși aparțin unor grupuri cari au conspirat cu cei mai feroci totalitari depe glob.

X. REFACEREA ECONOMIEI

O datorie primordială care incumbă noilor guvernanți și celor ce le vor succede este refacerea economiei naționale. Este o problemă ce nu mai sufere întârziere. Trebue să se întocmească planurile de reorganizare a producției naționale, pentru a se putea trece dela economia centralizată a vechiului sistem la o economie socială, bazată pe competiție și cerere.

Semnalăm ca un fapt pozitiv, pe care il salutăm cu satisfacție, restituirea unei părți a pământului în proprietatea țăranilor. E un act de justiție socială. Dar pentru a convinge pe țăran să muncească cu tragere de inimă pe pământul lui străvechiu, trebue să

reveni la colhoz.

O mulțime de intreprinderi industriale falimentare vor trebui desființate, iar altele reformate, pentru a deveni productive.

Valoarea principală in tranziția dela economia exploatării colective, la o economie liberă, bazată pe inițiativa privată, este omul. Trebue creată o nouă generație de economiști, de ingineri, de directori de intreprindere, care să-și priceapă meseria. Trebue făcută educația acestora, și a tuturor producătorilor pentru a munci cu drag la locul de muncă.

E nevoie de «un om nou» și in economie, ca și in cultură, in invățământ, in politică. Acești «oameni noi» trebue să formeze o elită națională, care să ia conducerea societății românești, in toate domeniile.

Din nou apare pe primul plan formula lui Corneliu Codreanu, că Noua Românie are nevoie in primul rând de oameni noi, de oameni care să muncească cu drag pentru bunăstarea colectivității.

Știm că și Ceaușescu a lansat formula «omului nou». Dar gândul lui era cu totul altul: pentru el «omul nou» era un fel de troglodit, o speță umană inrudită cu animaleie, care nu mai gândește, ci se târăște cu umilință la picioarele partidului comunist și ale conducătorilor lui cari dețineau puterea in Stat. «Omul nou» al Căpitanului este o sinteză a tuturor virtuților naționale, umane și creștine.

In procesul de refacere al economiei naționale un rol important revine minorităților naționale, germană și evreească.

Sfătuim pe compatrioții noștri sași și șvabi să rămână in țară și prin legăturile ce le au cu patria lor de origine, Germania reunificată, să atragă capitaluri și tehnică in țara noastră, de care avem atât nevoie. Se cere și din partea lor să-și arate patriotismul in aceste momente de criză prin care trece neamul nostru, după 40 de ani de opresiune. Rolul compatrioților noștri germani poate fi foarte mare și națiunea le va fi recunoscătoare.

De asemenea minoritatea evreească, dacă își înțelege menirea, poate juca un rol important în procesul de restructurare economică a României. Prin legăturile lor in America și alte țări occidentale, pot contribui la refacerea economică a României, atră-

gând capitaluri sănătoase, având la bază o justă retribuție atât capitalului adus cât și muncii. Iată un moment in care evreii pot demonstra că sunt nu numai buni evrei, dar și buni români. Dela lamentațiile interminabile asupra persecuțiilor ce le-au suferit in România —de fapt țara din Europa în care ei au suferit mai puțin— să treacă la o atitudine leală față de Români, reparând și răul ce l-au făcut poporului nostru, în perioada Ana Pauker-Gheorghiu-Dej, prin colaborarea unora din ei cu staliniștii. Evreii din România trebue să se orienteze după marile figuri ale iudaismului românesc contemporan, Rabinul Safran, călugărul Nicolae Steinhardt și Pastorul Richard Wurmbrand, și nu după pornirile de învrăjbire ale Rabinului Rosen. care a jucat un rol dăunător in perioada Ceaușescu, contribuind prin intervențiile lui în străinătate, la prelungirea robiei poporului român.

XI. O NOUA CONSTITUTIE

Actualul Parlament. in afară de atribuțiile lui obișnuite, și-a rezervat și rolul de a făuri o nouă Constituție. Cu alte cuvinte. este și o Adunare Constituantă. Este normal ca, după lungul interregn al dictaturii Ceaușescu, actualilor aleși să le revină sarcina de a întocmi o nouă lege fundamentală.

Părerea noastră este ca înainte de a se trece la redactarea și aprobarea Noii Constituții, să fie consultată în prealabil națiunea, pentru a stabili ce formă de guvernare dorește să aibă: republică sau monarhie. Și atunci, în funcție de răspunsul dat de națiune, trebue să se procedeze la alcătuirea Noii Constituții. Intr'un fel va arăta o Constituție monarhică și in altfel o Constituție de tip republican.

E imperios necesar, așadar, ca actualul guvern să convoace poporul la un plebiscit, prin care să se hotărască ce formă de guvernare vrea: republică sau monarhie. Inainte de a se începe lucrările de redactare ale Noii Constituții, țara trebue să fie chemată ca, prin vot individual, secret și obligatoriu, să se pronunțe asupra formei de guvernare.

In caz că poporul se pronunță pentru restaurarea monarhiei, atunci noua constituție trebue să ia ca model monarhiile occidentale, al cărui principiu de bază este «Regele domnește, dar nu guvernează». Regele nu intervine in viața politică a țării, având doar rolul de arbitru și reprezentant al Statului. Constituția dela 1923 nu poate servi ca punct de plecare pentru o nouă lege fundamentală. Defectul ei capital constă in faptul că nu respectă principiul că «toate puterile emană dela națiune». Regele era inzestrat cu puteri depline, care il ridica deasupra guvernelor și a parlamentului. El nu numai că domnea, dar și guverna. Constituția dela 1923, a turburat mecanismul politic al țării, intre cele două războaie, a permis Regelui Carol II să instaureze dictatura dela 1938 cu cortegiul ei de nenorociri, și, tot pe baza acestei Constituții s'a săvârșit actul dela 23 August 1944. De aceea o constitușie monarhică în România trebue să se inspire din modelul monarhiilor occidentale și nu poate reveni la Constituția dela 1923, care a împiedicat desfășurarea unei vieți demoiratice normale in țara noastră, prin poziția dominantă ce i-o atribuia Suveranului.

XII. DESCATUȘAREA BISERICII

O altă urmare binefăcătoare a Marei Revoluții Naționale din Decembrie 1989, a fost descătușarea Bisericii din strânsoarea unui regim ateu.

Biserica Unită și-a recăpătat libertatea de cult, iar Biserica Ortodoxă a ieșit din sclavia partidului comunist.

Aceste mari binefaceri de ordin spiritual-religios sunt tot opera acelui tineret, care, la 22 Decembrie, cu prețul a mii morți, a răsturnat regimul sangvinar al lui Ceaușescu. Tinerii cari au luptat și au murit pe baricade merită recunoștință Bisericii și a Patriei.

Un fapt istoric ce trebue remarcat în legătură cu Biserica Unită este că martiriul acestei Biserici din 1948 a fost răscumpărat printr'un alt martiriu, al miilor de tineri, ortodoxi și uniți, cari au murit într'o sfântă frăție pentru același ideal. In toate țările din răsărit, Biserica creștină de toate confesiunile a putut ieși la lu-

mină, grație unor negocieri politice interne sau a unor presiuni externe. Numai in România Biserica strămoșească de ambele confesiuni a fost scoasă de sub prigoana Anticristului printr'un act revoluționar, unic în analele ocupației sovietice a Europei răsăritene.

In ce privește Biserica Ortodoxă, pentru a judeca cu obiectivitate atitudinea ei in cursul dominației comuniste, nu trebue să se confunde așezămintele ei milenare cu ierarhii ce-au păstorit in această epocă întunecată in Biserică. Ierarhia superioară, cu excepții, s'a purtat slab, inchinând steagul in fața stăpânirii, dar poporul, masele țărănești și muncitorești, au continuat să meargă la Biserică și să implore ajutorul lui Dumnezeu. Preoți cu frica lui Dumnezeu au călăuzit poporul in perioada de prigoană, prin lipsuri și foamete. Poporul și clerul de jos au suferit martiriu și au pătimit alături de frații lor uniți. Acestia au salvat slava Bisericii Ortodoxe și meritele ei in fața Atotputernicului.

Tinerii cari au murit pe baricade au adus un nou sacrificiu, care a compensat lipsa de vrednicie a unor ierarhi. Trebue să ne aducem aminte cu evlavie de figurile mărețe ale Episcopului Nicolae Popovici și ale Mitropolitului Mihălcescu dela Iași, cari au suferit moarte de martir.

XIII. UN PARTID AL TINERETULUI

Tineretul care a biruit in Decembrie 1989 continuă să-și afirme credințele și idealurile, cerând o conducere epurată de vechile cadre comuniste.

Pentru atingerea țelurilor lor în viața Statului, este necesar ca acest tineret, acești bravi intelectuali, studenți și muncitori, să se grupeze într'un partid, care în actuala structură democratică a țării, să caute să pătrundă pe căi legale, până la forurile superioare ale Statului, Parlament și Guvern.

Pentru a-și împlini gândurile lor curate, tineretul trebue să se afirme politic în cadrul noii situații constituționale a țării.

Tineretul trebue să se îndrepte spre masele populare, țărani și muncitori, pentruca împreună cu ei să reconstitue unitatea nea-

mului nostru. Impreună cu țăranii și muncitorii se poate crea un puternic partid care mâine să ia conducerea țării și să insănătoșeze toate domeniile vieții naționale.

XIV. POLITICA EXTERNA

Actualii guvernanți și cei ce vor urma după ei, trebue să fie atenți în politica externă la două probleme capitale.

1) Relațiile României cu viitoarea Europă Unită. Trebue să fie cu băgare de seamă ca noua structură europeană să nu se organizeze în defavoarea țării noastre și în beneficiul altor State vecine.

2) Tot în cadrul viitoarei Europe, guvernanții trebue să acorde atenție specială relațiilor cu Rusia. Dupăce imperiul ruso-sovietic a intrat în faza unor prefaceri profunde, acordând și naționalităților componente dreptul la autodeterminare, se pune pe primul plan și chestiunea Basarabiei. S'ar putea ca, în noua conjunctură, Rusia să accepte unirea Basarabiei cu Patria-Mamă. In acest caz, România nu poate menține decât cele mai bune relații cu puternicul vecin din răsărit. După veacuri de tensiuni și năvăliri, cine știe, poate sosește momentul ca Rușii să nu ne mai privească cu ochi de dușmănie ci, dimpotrivă, să întindă o mână prietenească poporului dela Dunăre.

XV. REVOLUȚIE ȘI CONSPIRAȚIE

După biruința Marei Revoluții Naționale din Decembrie 1989, care a avut ca urmare prăbușirea regimului odios și criminal al lui Ceaușescu, s'au observat anumite încercări și tendințe de a se da o altă interpretare acestui glorios fapt național. Și anume, se caută, atât din partea guvernanților actuali cât și din instigații venite de peste hotare, de a se subplanta jertfa miilor de morți pentru cauza națională cu anumite pregătiri secrete, planuri, organizații, lovituri de Stat, concepute cu luni de zile înainte de răstur-

narea lui Ceaușescu. Iliescu, Roman, Voican, Brucan și alții, nu ar fi numai niște beneficiari ai revoluției, ci eroii ei ascunși, creierele, cari, in colaborare cu armata și chiar cu Securitatea, ar fi organizat dispariția sistemului de teroare.

Acestea sunt invenții de ultimă oră, destinate să justifice în fața opiniei publice din țară și din străinătate apariția acestor noi conducători in fruntea Statului. Este adevărat că cei ce guvernează acuma, Iliescu, Brucan, Roman, Voican și alții, în timpul lui Ceaușescu au avut anumite ieșiri opoziționiste, dar toate au fost de factură minoră și fără rezultate apreciabile. Dacă toată operația revoluționară s'ar fi redus la protestele și manifestele lor, România și astăzi ar geme sub jugul lui Ceaușescu. Aceste figuri nu și-au asumat nicio răspundere revoluționară, nu au ieșit cu bărbăție in fața tiranului, ci doar in zilele turburi din Decembrie au apărut pe scenă, când masele populare au invadat Bucureștii și orașele principale ale țării. Dictatura lui Ceaușescu era virtual infrântă de miile de morți dela Timișoara, Bucuresti și alte orașe ale țării, când Iliescu și tovarășii lui s'au arătat la sediul partidului.

Este adevărat, și trebue să recunoaștem, că prin decizia lor de a-l aresta pe Ceaușescu și a-l preda unui Tribunal excepțional, care l-a judecat și condamnat la moarte, grupul Iliescu a accelerat considerabil evenimentele, provocând debandada Securității.

Dar doborîrea tiranului și lichidarea regimului nefast este opera a maselor populare. A fost o revoluție națională, la care a participat intreg poporul, având in frunte tineretul universitar.

XVI. TRIBUNALUL DELA NÜRNBERG SI AUTORITATILE DIN TARA

Actualul guvern din România ignorează sau refuză să ia act de atitudinea adoptată de puterile occidentale față de mișcarea legionară, după sfârșitul celui de-al doilea război mondial. Aceste puteri au tratat problema legionară după alte criterii decât cele ce caută cu vădită rea credință să ni le aplice nouă astăzi guver-

nanții actuali din România, cari pretind a conduce țara in numele democrației.

Astfel, în toamna anului 1945, o delegație legionară din Germania s'a prezentat consilierului diplomatic și politic al Generalului Eisenhower, la Frankfurt Main, Robert Murphy, cu un memoriu explicativ al relațiilor noastre cu Reichul german. Robert Murphy a fost impresionat de suferințele îndurate de legionari în lagăre, în perioada când Europa era dominată de Puterile Axei, și a pledat cauza noastră in fața Comandantului Suprem din Germania, Generalul Eisenhower. Ca urmare, acesta a dispus ca să se facă o excepție cu mișcarea legionară și membrii ei să nu fie trecuți în categoria «colaboraționiștilor», să nu fie urmăriți sau extrădați. Din acest moment legionarii s'au bucurat pe teritoriul Germaniei de deplină libertate de a se manifesta și organiza.

La începutul anului 1946, în Austria, un zelos șef de poliție din armata americană a arestat și trimis în lagărul din Glasenbach, Austria, pe următoarele personalități ale guvernului dela Viena, cari și-au găsit refugiu la Bad Gastein:

Ministrul Vasile Iasinschi;

Ministrul Armatei, Generalul Platon Chirnoagă;

Secretarul General al Ministerului Armatei, Comandorul Bailla;

Consulul General al României la Viena și consilier la Ministerul de Externe, Mihail Fotin Enescu;

Doamna Maria Bucur, funcționară la Ministerul de Externe din Viena;

Spiridon Neață, Comandant legionar și reprezentantul mișcării la Salzburg.

In urma anchetei făcute de autoritățile americane, cari au examinat intre altele și memoriile înaintate de către Generalul Platon Chirnoagă și Mihail Enescu, Generalul Mark Clark, Comandantul Suprem al armatei americane din Austria, a dispus eliberarea tuturor deținuților români din lagărul Glasenbach, negăsind în sarcina lor nicio culpabilitate. După un an de captivitate, membrii guvernului dela Viena și-au recâștigat libertatea, absolviți de instanța americană.

La Innsbruck, în Austria, s'a petrecut un fapt asemănător, în iarna anului 1946. In acest oraș și-au găsit refugiu un grup de le-

gionari, în localul Crucii Roșii din localitate. In urma unor denunțuri, autoritățile franceze de ocupatie au arestat pe legionari, sub învinuirea de a fi fost colaboraționiști și deci susceptibili de a fi extrădați guvernului din țară. In urma anchetei făcute și a memoriilor înaintate de Maiorul Maftei și tinerii legionarii, autoritățile franceze au dispus eliberarea lor, după un an de captivitate.

In zona engleză de ocupație, organele militare au tratat dela început pe legionari cu o deosebită solicitudine, fără a fi suferit vreun act de represalii.

In cursul judecății dela Nürnberg, nu numai că membrii mișcării legionare au fost absolviți de orice învinuire că ar aparține criminalilor de război sau că ar fi săvârșit crime contra umanității, dar mișcarea a fost prezentată de procurorul general ca o victimă a persecuțiilor celui de-al Treilea Reich, arătând în ce mod nedrept și inuman au tratat guvernanții dela Berlin pe proprii lor prieteni, asvârlindu-i în lagăre.

Refugiații legionari au fost primiți cu multă bunăvoință de guvernul francez, încă din toamna anului 1945, acordându-li-se cu ușurință dreptul de ședere și dreptul de a munci.

In epoca de tensiune dintre Puterile occidentale și Stalin, după crearea Pactului Atlantic, în 1949, mișcarea legionară a colaborat cu organele franceze și americane la combaterea regimului comunist din România.

Din această epocă datează, 1950-1953, echipele legionare trimise în țară, sub conducerea eroilor Tănase, Golea, Samoilă, al căror sfârșit a sguduit toată nația. Notăm că aceste echipe au plecat în țară cu asentimentul și recomandarea Generalului Rădescu, către Aliați, care pe atunci era Președintele Consiliului Național.

In fața acestor dovezi de comportament loial și drept al guvernelor occidentale, suntem surprinși că actualii guvernanți din România continuă să trateze pe legionari după vechea metodă ceaușo-comunistă, când ar trebui să repare nedreptățile suferite de ei sub fostul regim, acordându-le deplinul exercițiu al drepturilor cetățenești.

XVII. SFANTA FRAȚIE A ROMANILOR

In fața dezastrului economic din țara, moștenire a vechiului regim, toți Românii trebue să se unească intr'o sfântă frăție, capabilă să birue greutățile momentului și să asigure poporului nostru un loc de frunte între națiunile lumii.

Prin muncă perseverentă, ordine și disciplină, oriunde ne este dat să participăm la efortul colectiv, vom putea reface repede toate sectoarele vieții naționale.

Acum e momentul să arătăm că pe lângă cunoscutele atribute ale neamului nostru de vitejie, eroism și dârză impotrivire contra tiranilor, suntem capabili și de fapte creatoare, cari să restabilească echilibrul intern al națiunii.

Trecutul glorios al neamului nostru trebue să ne servească de pildă, pentru a urma calea marilor noștri inaintași, Decebal, Traian, Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul, Alexandru Ion Cuza și atâtea alte mărețe figuri din panteonul națiunii.

Dumnezeu s'a îndurat de poporul nostru, dăruindu-i tăria necesară, ca, prin sângele vărsat la 22 Decembrie, să înlăture o tiranie ce părea că nu mai are sfârșit. Invocând ajutorul Celui Prea Inalt, poporul nostru, atât de greu incercat, își va recâștiga strălucirea de altădată și dreptul la o viață demnă și liberă, care merită să fie trăită, ocrotită și apărată.

CERERILE MIŞCARII LEGIONARE

1) Mișcarea legionară cere actualilor guvernanți să iasă din faza de diletantism politic și să-și asume răspunderile ce le incumbă.

Nu ste suficient să declare că au obținut majoritatea în alegeri. Mai trebue să onoreze increderea ce și-a pus-o poporul în partidul lor.

2) In pragul iernii, întâia grije a actualei administrații trebue să fie să asigure minimul de existență și de căldură în cămine populației.

Spectacolul degradant al cozilor la magazine și al rafturilor goale trebue să înceteze.

3) Atitudinea guvernanților față de tineretul țării trebue să fie de mare solicitudine, înțelegându-le frământările și aspirațiile. Nu trebue să uite că datorită sacrificiilor făcute de a cest tineret, ei se găsesc acolo unde se află astăzi.

4) Mișcara legionară consideră că agitațiile de stradă nu duc la rezultatul dorit de acest tineret idealist și generos. Noi confruntări cu forța publică pot provoca războiu civil și chiar sdruncinarea stabilității interne a Statului Român, consecințe fatale pentru existența lui.

Tineretul român trebue să aleagă calea afirmării politice, să se organizeze într'un partid și să participe la viitoarele alegeri.

5) Milioanele de membrii ai partidului comunist nu pot fi ignorați. Ei trebue integrați comunității naționale. Dar puterile constituite trebue să vegheze la lealitatea lor democratică, pentruca unii dintre ei să nu încerce a reface vechile structuri comuniste, cu ajutorul cărora să terorizeze din nou populația.

6) Idealul Românului nu poate fi de a-și părăsi țara din cauza mizeriei și foametei, pentru a emigra în lumea liberă, unde va putea duce o viață mai bună.

Dacă a suferit 40 de ani robie, nu va pleca tocmai acuma când se arată zorii libertății și țara are mai multă nevoie ca oricând de bratele si priceperea lui. Idealul Românului nu poate fi decât

să rămână lipit de glia strămună, pentru a crea, cum spunea Moța in testamentul său, «o țară ca soarele sfânt depe cer».

7) Mișcarea legionară reclamă abolirea decretului-lege prin care i se interzice participarea la viața politică. Din vreme ce foștilor comuniști li s'a recunoscut dreptul de a se organiza în partid și a participa la alegeri, e de neînțeles ca victimele lor predilecte, legionarii, să fie excluși din Stat. Noi credem că, într'un regim democratic, combatanții anticomuniști trebue să se bucure de recunoștința generală și să nu fie din nou asvârliți la periferie, ca niște paria ai societății.

8) Protestăm de asemenea cu cea mai mare vehemență și indignare contra celuilalt decret al guvernului actual care exclude dela o recuperare materială pe legionarii ce-au stat in închisori. Toate celelalte categorii de deținuți ai erei comunistă-ceaușistă se bucură de o anumită despăgubire bănească, pentru anii de închisoare, afară de legionari.

Nu ne interesează atâta despăgubirile oferite de Stat —căci suferințele îndurate de legionari in închisoare nu se pot răscumpăra cu tot aurul din lume—, ci ne doare noua lovitură morală și politică ce ni se administrează iarăși pe baza vechei acuzații că am fi fost «fasciști».

Nu știm cine a imaginat această discriminare din sânul echipei actuale de guvernare, dar semnarea acestui decret indică un comportament de cea mai minoră speță umană. Sunt excluși dela beneficiile acestei recompense publice tocmai acei cari au dus greul războiului contra dictaturii anterioare.

9) Mișcarea legionară face apel la opinia publică din țară, la toate straturile sociale, la partidele politice cari mai au simtul patriotismului și al onorabilității, la viteazul nostru tineret, ca să inscrie între revendicările lor recunoașterea drepturilor cetățenești celor ce au mai rămas în viață din rândurile noastre.

Fără împlinirea acestui act de dreptate în favoarea celor mai năpăstuiți dintre Români, nu se poate păși la refacerea țării din ruina în care se află. Este o chestiune de Dreptate Divină, care depășește orice prevedere umană.

10) Mișcarea legionară este gata să colaboreze cu toate forțele constructive ale țării și își ia obligația să se afirme numai în cadrul legalității democratice.

Fenomenul legionar a marcat, orice s-ar spune, extrem de puternic societatea civilă şi viaţa politică din perioada interbelică. Generat de profundele dezechilibre sociale acumulate în decursul ultimelor secole, fenomenul legionar a propus societăţii revenirea la tradiţiile strămoşeşti şi la valorile creştine ale neamului, a cărui unitate fusese bulversată de doctrina comunistă, de corupţie şi de anumite şocuri demografice. Chiar dacă situaţia a fost constatată de mari personalităţi începând cu Eminescu şi terminând cu Iorga, numai Mişcarea Legionară a luat o poziţie fermă, tranşantă şi lipsită de compromisuri. A trecut, cu curaj, la aplicarea consecventă a propriilor principii atât în rândul membrilor săi cât şi în toate mediile sociale în care avea acces, punând în adevărata lumină personalităţi şi instituţii cunoscute şi responsabile la acel timp, de generalizata venalitate socială. Se pare că adversarul a fost mai puternic, deoarece Mişcarea Legionară a fost decapitată prin asasinarea mârşavă a celor mai activi membri. Adversari neîmpăcaţi ai comunistului ateu şi internaţionalist, mulţi membri ai mişcării legionare au luat, hotărât, arma în mână şi s-au ridicat în munţi reuşind să se împotrivească ocupaţiei comuniste până la sfârşitul anilor cincizeci.

Colecţia „Nicadorii" îşi propune să pună la dispoziţia celor interesaţi materiale doctrinare şi de propagandă ce au fost răspândite în perioada aceea. Bineînţeles că în prezent nu mai există aceeaşi duşmani, dar situaţia, după părerea noastră, este similară. Recrudescenţa fantastică a ilegalităţilor de tot felul, starea de efectivă anomie în care se află toate instituţiile statului ne face să credem că situaţia prezentă este mult mai gravă! Prin prezentarea acestor materiale nu dorim să instigăm la tot felul de antisemitisme lipsite de adversar sau, Doamne fereşte, la violenţe vulgare. Dorim doar să reamintim că ţara noastră s-a mai confruntat cu situaţii similare când personalităţi charismatice, ce au plătit cu viaţa, au ştiut să arate o cale.

Vrem să trezim, vrem să ne ajutăm Neamul şi Ţara!